

[Ingerlise Koefoed]

dels af kulturområderne, som er skabt gennem oppositionens initiativer, til indtægt, f.eks. at der skal siges nej til besparelser på det kulturelle område, at der skal afsættes, som jeg sagde før, 1 pct. til kunstnerisk udsmykning af statens bygninger, at der skal gennemføres en revision af teaterloven, og det meget snart.

Ministeren skal selvfølgelig have lov til at have sine egne prioriteringer, og dem må vi andre jo så søge at ændre. Men det er forstemmende, at man ikke ét eneste sted i redegørelsen får at vide, hvorfor regeringen egentlig finder kulturpolitikken vigtig. Vel, der står, at det netop på grund af den teknologiske udvikling er vigtigere end nogen sinde at forstærke samfundets kulturpolitiske ansvar, men hvorfor? Ja, det må man jo så prøve at læse mellem linjerne.

Dér finder man faktisk kun det sædvanlige, at regeringen på dette som på andre områder vil støtte det elitære og – traditionelt opfattet – kulturelle og lade de tusind tidsler blomstre i det private initiativs hellige navn. At der i det brede bælte mellem de to kulturudtryk ikke skal ske noget, er måske heller ikke så underligt, for det er jo dér, bevidstgørelsen først og fremmest sker, dér, hvor der kan udvikles kræfter og selvbevidsthed nok til, at mennesker siger nej til at lade sig dysse i søvn og til at føle sig afmægtige.

Det er i de selvforvaltende, de selvgroede aktiviteter, fællesskaberne kan udvikles, de fællesskaber, som vil gøre det muligt for børn og voksne at holde sig fri af den isolation og fremmedgørelse, som ligger i den kommercielle kulturindustri og også af og til i dannelseskulturens envejskommunikation.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak for redegørelsen.

En redegørelse kan jo opbygges på mange måder. Denne redegørelse kunne f.eks. redegøre for kulturens betingelser set fra den økonomiske synsvinkel, og den kunne også se kulturens betingelser ud fra holdningen eller holdningerne til kultur.

Ministeren har valgt at se sin redegørelse først og fremmest ud fra den økonomiske synsvinkel, og jeg skal ikke bebrejde ministeren, at hun har taget det økonomiske som udgangspunkt. Der er jo så meget mindre

grund til bebrejdelse, som vi er enige om, at dansk kultur i det foregående tiår har været på sultekur. Vi bruger vel nu til kulturbevillingerne ca. 1 pct. Da hr. Anker Jørgensens regering gav op i efteråret 1982, var det ca. 0,8 pct. af de samlede statsbevillinger.

Det kan være rimeligt at fastslå, hvad der er sket her, for der er jo sket en udvikling med hensyn til det økonomiske. Nogle vil beklage, at det er sket. Jeg er tilfreds med, at det er sket. Jeg tror ikke på, at kultur fås til tilbudspris, hvis man da ønsker kvalitet. Det kan føjes til, at da de socialdemokratiske regeringer overtog styret efter VKR-regeringen, anvendtes der 1,25 pct. af statsmidlerne til kultur. Jeg kan derfor ikke på nogen måde deltage i den jamren, der også høres herinde, over de under denne regering anvendte penge.

Nu er denne synsvinkel, når det drejer sig om økonomi i dette at se på, hvad staten offerer, kun én af flere mulige. Under de forrige regeringer er der truffet foranstaltninger, så forholdene nu for teatrets personale har fået rimelige rammer. Det samme kan ikke siges om andre områder. Ministeren strejfer dette forhold i sin redegørelse, idet hun rigtigt peger på, at det bureaukrati, der blev bygget op omkring dansk kulturpolitik i 1970'erne, ofte har bedre kår end de egentlige kulturudøvere. Ministeren siger herom blot, at der er grund til at se på dette forhold. Jeg er enig, men jeg havde håbet, at ministeren i det mindste havde antydnet, i hvilken retning hun forestillede sig at en løsning ville gå.

Det er ikke mindst billedkunstnerne, der drejer sig om. Vi har fra dem fået henvendelser, der efter min opfattelse tydeligt viser, at disse kulturarbejdere, som det jo hedder i vore dage, er i knibe. Billedkunstnernes fagforening har prøvet at skitsere forskellige løsninger. Ingen af dem ser for mig ud til at kunne løse problemet med et snuptag. Problemet er der, og det bør tages op. Hvis ministeren allerede er inde i overvejelser om løsninger, ser jeg det gerne oplyst her og nu.

Ministeren taler også om vore forfatters kår og henviser her til biblioteksafgiften. Den er jo nylig revideret, men der står det meget vigtige problem tilbage at klare, hvordan man skal få biblioteksafgift, når der er flere forfattere til samme bog. Den central, der er oprettet for at føre kontrol med skolernes brug af fotokopier i undervisningen, har for